

"סוד החשמל"

פרשת מטות מסעי תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר לפרשת מטות מסעי על דרך פלפול ההלכה.

מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

מופיע בעמוד י"ג.

מֵאֵמֶר 'הָעוֹלָם הַשְּׁמַיִי שְׁמַעַל הַטְּבַע'.

פָּרָק י"ג.

כְּשֶׁאֱהָרֹן נִפְטָר הִיָּה מִשְׁבַּר בְּעֵינָיו הַמַּסְעוֹת.

הַמְּסֻבּוֹת הַקְּרוּבִיט נִפְיָא בְּצִנְיָה כְּרִקִיט מִמֵּאֵמֶר יְרוּשָׁלַיִם הַשְּׁמַיִי מֵעַל הַטְּבַע' עִם הַוּסְפּוֹת חֲדָשׁוֹת שֶׁנּוֹסְפוֹ לְאַחֲרוֹנָה.

מְצִינּוֹ בְּרַש"י (במדבר כו, ג) מְצִאתִי בְּתַלְמוּד יְרוּשָׁלַיִם שְׁכֻשְׁמַת אֱהָרֹן נִסְתַּלְקוּ עֵינָיו כְּבוֹד, וּבָאוּ כְּנֻעִים לְהַלְחֵם בְּיִשְׂרָאֵל, וְנָתְנוּ לֵב לְחֹזֵר לְמִצְרַיִם, וְחֹזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם שְׁמוֹנֶה מִסְעוֹת מֵהַר הַהַר לְמוֹסְרָה. בְּאֵרְנוּ שְׁעֵנְיֵי הַכְּבוֹד הָיוּ בְּחִינַת חוּט שֶׁל אֱהָרֹן, נִרְאָה דְלֶכֶן כְּשִׁמַּת אֱהָרֹן וְנִסְתַּלְקוּ עֵינָיו הַכְּבוֹד, חֹזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם שְׁמוֹנֶה מִסְעוֹת, לְסַמֵּל שֶׁהִפְסִידוּ אֶת עֵמּוּד הָעֵנָן שֶׁחִבֵּר אוֹתָם לְשְׁמַיִי. וְכֵן פִּרְשֵׁת מִיַּתֵּת אֱהָרֹן בְּפִרְשֵׁת חֻקַּת הַיָּהּ שְׁמוֹנֶה פְּסוּקִים. וְכֵן נִרְאָה דְעֵנָן אוֹתִיּוֹת ע' נו, ע' הַמְּסַמְּלֵת אֶת מִסְפַּר שְׁבַע, שְׁנִמְשַׁךְ מֵהַנּוֹרָא הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַשְּׁמַיִי. וְכֵן הִכְתוּב (במדבר יד, יד) "וּבְעֵמֶד עֵנָן אֶתְּהַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם" ס"ת כ"ה"ן. וְכֵן הִכְתוּב (שמות לג, י) "עֵמּוּד הָעֵנָן עִמָּד", בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמַיִי. וְכֵן שְׁמוֹן בְּגִימְטְרִיָּא הִכְתוּב (שמות יג, כב) "עֵמּוּד הָעֵנָן יוֹמָם". וְכֵן שְׁמַיִי בְּגִימְטְרִיָּא הִכְתוּב (במדבר כ, כט) "כִּי גִוַע אֱהָרֹן וַיִּבְכּוּ". וְכֵן חֲשַׁמֵּל בְּגִימְטְרִיָּא "גִּוַע אֱהָרֹן וַיִּבְכּוּ".

מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (אמור קג) עֵינָיו כְּבוֹד בְּזָכוֹת אֱהָרֹן שְׁכֻשְׁמַת "אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה [אוֹתִיּוֹת אֱהָרֹן] אֶתְּהַלֵּךְ וְעֵינָיו עִמָּד עֲלֵהֶם". וְכֵתוּב "וְכִסָּה עֵינָיו הַקְּטָרֶת". מֵה שֶׁם שְׁבַעֵה אֵף כָּאֵן שְׁבַעֵה שְׁהָרֵי הַקְּטָרֶת שְׁבַעֵה עֵינָיו מִתְקַשְּׂרִים כְּאֶחָד, וְאֱהָרֹן רֹאשׁ לְכָל שְׁבַעֵה עֵינָיו. וּבִהְמִשְׁךְ שֶׁם עֵינָיו אֵלּוּ עֵינָיו שֶׁל אֱהָרֹן, אָמַר רַבִּי יִצְחָק מִפְּנֵי מָה זָכָה לָזֶה מִפְּנֵי שֶׁהוּא רֹאשׁ לְעֵינָיו וְהוּא קוֹשֵׁר כָּל יוֹם יוֹם אֶת כָּל מִסְפָּר וּמִתְבָּרְכִים כָּל מִסְפָּר יָדָיו. רֹאשִׁים שֶׁהִזְהִיר מִקְּשֵׁר אֶת עֵינָיו הַקְּטָרֶת לְעֵינָיו כְּבוֹד וְרֹאשִׁים שֶׁאֱהָרֹן קוֹשֵׁר אֶת הָעֵינָיו מִלְשׁוֹן קְשִׁירַת חוּט. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (שְׁמַיִי לז): קְטָרֶת קוֹשֵׁרַת הַכָּל בְּיַחַד וּמִשׁוֹם כֵּן נִקְרָאת קְטָרֶת. וְכֵן מוּבָא בְּלִק"ת (נשא כב): קְטָרֶת מִלְשׁוֹן קְשִׁירָה, דְּהִתְרַגְּוּם שֶׁל וְתִקְשֵׁר וּקְטָרֶת. יוֹצֵא לְדַבְּרֵינוּ

שמצות סכה שרשה ממצות קטרות, כי בזכות הקטרות זכינו לענני כבוד, ובזכות ענני כבוד אנו זוכים למצות סכה. וכן מצינו בגמרא (יומא לה.) שעשן הקטרות היה מתמר ועולה כמקל, ורואים שהקטרות עולה בבחינת תמר שמרמז על הלולב. וכן הפתוב (ויקרא טז, יג) "וכסה ענן הקטרות את הכפרת" אותיות סופ"ה. וכן מצינו במשנה (מידות ב, ה) שבית שאינו מקרה נקרא חצרות קטרות. ויתכן שיש כאן רמז על מצות סכה שהיא בית שאינו מקרה, ששרשה מענן הקטרות. וכן עמוד הענן היה בבחינת מסך, כמו שכתוב (תהלים קה, לט) "פרש ענן למסך". ומסך מרמז בפתוב המדבר על קטרות (שם ל, לד) "קח לך סמים" בהפוך אותיות. וכן מקום הקטרות הקטרות בקדש הקדשים קשור למצות סכה, כמו שכתוב (שמות כה, כ) "סככים בכנפיהם על הכפרת", ומצינו בגמרא (סוכה ה:) שלומדת מפתוב זה שספה צריכה להיות גבוהה עשרה טפחים. וכן מצינו בזהר (תקונים קלו:) כרובים סוככים בכנפיהם זהו סכונ הסכה.

וכן בקטרות מצינו קשר עם שמן, כמובא בזהר (בהעלותך קנא:) **מזבח הפנימי והמנורה עמדו ביחד לשמחת הכל, כמו שכתוב "שמן וקטרות ישמח לב", ועל פן לא נקרב הקטרות אלא בשעה ששמן היה נמצא.** ומבאר על פי דברינו פיון שהקטרות עולה דרך החוט של אהרן ומתקשרת עם עולם השמן השמיני, לכן היה צריך שיהיה שם שמן על ידי הדלקת המנורה באותו הזמן שבו היו מקטירים את הקטרות. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז' (שמיני קסא) **שמן וקטרות ישמח לב, כי מוחין דאימא נקראים קטרות, ודאבא נקראים שמן. ואז רצו להקטיר קטרות, כדי להמשיך מוחין דאימא בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פב"פ להזדוג עם זעיר. וזהו לשון קטרות, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. ונודע, כי המוחין דאימא, הנקראים קטרות, מלפשים תוך נה"י דאימא. והם ג' אה"ה, דיוד"ן, ואלפ"ן, ונה"ן. שהם בגימטריא מחת"ה.** וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהכתוב (משלי כז, ט) "שמן וקטרות ישמח לב" ס"ת נח"ת המסמל את השפעת אמא, כמובא בלק"ת להאריז"ל (קהלת שסח) **סוד ד' מלואי אה"ה וג' כוללים עולה נח"ת.** וכן הפתוב (במדבר יז, יא) "ויאמר משה אל אהרן קח את המחפתה ס"ת נח"ת.

וכן מובא בספר 'כד הקמח' (נר חנוכה) שהיו במשכן שמונה סוגי ריח, ארבעה בקטרות וארבעה בשמן המשחה, ורואים קשר בין הקטרות והשמן למספר שמונה. וכן **מח"ט** המסמלת את החבור לשמיני, מרמז בכל מקום שכתוב "מזבח הקטרות" בדלוג ג' אותיות.

מצינו בזהר (ויקרא ת.) **בוא וראה זה השמן הטוב לא זמן עד אותו זמן שהעבודה שלמטה היתה עולה, ופגשו זה בזה, זה הוא שכתוב "שמן וקטרות ישמח לב" שמן למעלה וקטרות למטה אז הוא שמחת הכל.** נראה לבאר על פי דברינו דעל ידי הקטרות התקשרו עם החוט מלמטה, באתערותא דלתתא, ואז זכו לאתערותא דלעילא על ידי השמן שהוא שמשפיע מלמעלה. וכן רואים שהתורה הסמיכה (ריש כי תשא) את פרשת עשית הקטרות לפרשת עשית שמן המשחה, וכן **קטרות** בגימטריא הפתוב (דברים ת, ח) **"ארץ זית שמן"** ובגימטריא **"הפריח התיכון"** המסמל את מדת התפארת של אהרן המתחברת לשמיני, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק'. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שקטרות בגימטריא מנחת הזהב.**

מובא בספר 'נר ישראל' לר' ישראל מרוז"ן (רנה) שענני הכבוד הקיפו את כל ישראל יחד והיו סמל לאחדות, כמו סכה שמקיפה את כל ישראל ונקראת ספת שלום, ולכן העננים היו בזכות אהרן שהיה אוהב שלום ורודף

שְׁלוֹם, וּמִרְבֵּה אַחֲדוֹת בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמוֹסִיף שֶׁם שְׁעָנְגִים בָּאִים מֵהָאֲדִים הָעוֹלָם מִלְמַטָּה, וְאִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִמְצְאוּ
בְּאַחֲדוֹת, הָאֲדִים הַיּוֹצְאִים מֵהֶפֶה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְחַבְּרִים וּמְבִיאִים אֶת עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְעֲנֵנֵי
הַכְּבוֹד נִמְשָׁכִים מֵעוֹלָם הָאַחֲדוֹת הַשְּׁמַיִם, וּמִסְמָלִים אֶת הָאַחֲדוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִתְקַשְּׂרִים אֶתְּם דֶּרֶךְ הַפֶּה
הַמִּתְחַבֵּר לַחֲשֵׁמֶל הַמְקִיף הָעֲלִיוֹן. וְכֵן מוּבָא בְּקִנְטֵרֶס 'נְעָם אֲמָרִים' מֵהָאֲדָמוֹר מְסַאֲסוֹב שְׁלִיט"א שְׂאֵהָרֵן בְּגִימְטְרִיא

סוּפִ"ה בְּמִלּוֹי הָאוֹתִיּוֹת סִמְ"ך וְ"ו כִּ"ף ה"י.

כְּתוּב (עֲמוֹס ט, יא) **"בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִכַּת דְּוִיד הַנּוֹפֶלֶת"**. וּבִפְרוּשׁ מֵהַר"י קָרָא שֶׁם מְפָרֵשׁ שְׁסַכַּת דָּוִד
הִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְמִצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (בְּרִכּוֹת לג.) **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר גְּדוֹל מִקְדָּשׁ שֶׁנִּתְּנָה בֵּין ב' ו'
אוֹתִיּוֹת** [בֵּין שְׁתֵּי הַזְּכָרוֹת - רש"י] **שֶׁנֶּאֱמַר "פְּעֻלַּת הוֹ"ה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כּוֹנְנֵנוּ יְדִיךְ"**, הֵינּוּ שֶׁהַמִּקְדָּשׁ מִחִבֵּר
בֵּין שֵׁם הַוּוֹ"ה לְשֵׁם אֲדָנִי. לְכֵן זֶה בְּבַחֲיִנַת סִכָּה שְׁכּוֹלֶלֶת שְׁנֵי שְׁמוֹת אֱלוֹי כְּמוּבָא בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים קז:) **שְׁסוּפָה**
בְּגִימְטְרִיא **צ"א** כְּמִנְיַן הַשְּׁמוֹת הַוּוֹ"ה אֲדָנִי. וְהַזֵּהָר מִחֲלֶקֶת אֶת הַתְּבֵּה **סוּפָה**, שְׁשְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הָאֲמֻצְעִיּוֹת הֵן כּו' ו'
כְּמִנְיַן שֵׁם הַוּוֹ"ה, וְהָאוֹת הָרֵאשׁוֹנָה וְהָאַחֲרוֹנָה הֵן סה' כְּמִנְיַן שֵׁם אֲדָנִי, וְזֶה מְרַמֵּז שֶׁשֵׁם הַוּוֹ"ה נִמְצָא בְּפָנִים וְשֵׁם
אֲדָנִי מִבְּחוּץ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַר"ג ר' מְנַחֵם שְׁטֵיִן שְׁלִיט"א עַל הַגִּמְטְרִיא (סוּכָה ב.) **כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים צָא מְדִירַת**
קִבַּע וְשֵׁב בְּדִירַת עֲרָאִי. שְׂצָא מְרַמֵּז עַל שְׁמוֹת הַוּוֹ"ה אֲדָנִי כְּמִנְיַן צ"א. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֹת לְהָאֲרִיז"ל (וִיקָהָל קעד,
בְּשִׁלַּח קמב), שְׁשֻׁבְטֵי יְהוּדָה שֶׁהִיָּה הַגְּבֵהָ שְׁבֻשְׁבָטִים, הוּא בְּחִינַת שֵׁם הַוּוֹ"ה, דְּשֵׁם הַוּוֹ"ה נִמְצָא בְּשֵׁם יְהוּדָה. וְשֻׁבְטֵי דָן
שֶׁהִיָּה הִירוּד שְׁבֻשְׁבָטִים, הוּא בְּחִינַת שֵׁם אֲדָנִי. דְּאוֹתִיּוֹת דָן הֵם הָאֲמֻצְעֵי שֶׁל שֵׁם אֲדָנִי. וְלְכֵן נִבְּנָה הַמִּשְׁכָּן עַל יְדֵי
בְּצֻלָּל מִשְׁבֵּט יְהוּדָה וְאֶהְלִיאֵב מִשְׁבֵּט דָן, דְּהַמִּשְׁכָּן הוּא בְּחִינַת ב' שְׁמוֹת הַלָּלוּ.

כְּתוּב (בְּמִדְבָר ט, יח) **"עַל פִּי הוֹ"ה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל פִּי הוֹ"ה יִחַנוּ כָּל יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הָעָנָן עַל
הַמִּשְׁכָּן יִחַנוּ"**. רוֹאִים שֶׁהַמִּסְעוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ עַל פִּי שֵׁם הַוּוֹ"ה שֶׁפָּעַל דֶּרֶךְ עֲמוּד הָעָנָן. וּבְזִמְנוֹ שֶׁהָעָנָן
נִסַּע יְדָעוּ שְׁצָרִיכִים לִיסֵעַ. דְּעֲמוּד הָעָנָן הָיָה הַמִּחְבֵּר שֵׁם הַוּוֹ"ה לְשֵׁם אֲדָנִי, וְכִינּוֹן שֶׁהוּא נִמְשָׁךְ מִשֵׁם הַוּוֹ"ה פְּעֻלָּתוֹ
נִקְרָאת **עַל פִּי הַוּוֹ"ה**. וְכֵן **"וְעַל פִּי הוֹ"ה יִחַנוּ"** בְּגִימְטְרִיא **עֲמוּד הָעָנָן**. וְכֵן הַכְּתוּב (שְׁמוֹת יג, כב) **"לֹא יִמֵּשׁ**
עֲמוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעֲמוּד הָאֵשׁ לַיְלָה" ר"ת הַוּוֹ"ה.

מִצִּינוּ בְּרִש"י (בְּמִדְבָר ט, יח) **כִּינּוֹן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִים הָיָה עֲמוּד הָעָנָן מִתְקַפֵּל וְנִמְשָׁךְ עַל גְּבֵי בְּנֵי יְהוּדָה
כְּמִין קוֹרָה**. וְכֵן מִצִּינוּ בְּרִש"י (שֵׁם י, כה) **וְנוֹסַע דָּגַל בְּנֵי דָן מְאֻסָּף לְכָל הַמַּחֲנוֹת פְּקוּרָה הָיוּ מְהֻלְכִין**.
נִרְאֶה דְלִכּוֹן בְּזִמְנוֹ הַמִּסְעוֹת הִיָּתָה בְּחִינַת קוֹרָה בְּעָנָן שֶׁל שְׁבֻט יְהוּדָה וּבְצוּרַת הַהִלִּיכָה שֶׁל שְׁבֻט דָן, כִּינּוֹן שֶׁהַמִּסְעוֹת
נִעֲשׂוּ דֶּרֶךְ עֲמוּד הָעָנָן, שֶׁמִּחְבֵּר שְׁמוֹת הַוּוֹ"ה אֲדָנִי, לְכֵן הָיָה סִימָן שֶׁל קוֹרָה אֲצֵל יְהוּדָה וְדָן שְׁמִסְמָלִים אֶת שְׁמוֹת
הַוּוֹ"ה אֲדָנִי.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' זָאָב פְּרִידְמָן שְׁלִיט"א שְׁמִצִּינוּ בְּמִדְרָשׁ (קַה"ר ט, ז) **"וַיִּרְאֵ אֶת הַמָּקוֹם מִכְּחוּק" מֵה רָאָה רָאָה
עָנָן קָשׁוּר עַל הָהָר, אָמַר דּוֹמָה שְׂזָה הָהָר שְׂאֵמַר לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲלוֹת אֶת יְצַחֵק
בְּנֵי עֲלִיו, אָמַר לוֹ יְצַחֵק בְּנֵי רוּאָה אֶתְּהָ מֵה שְׂאֵנִי רוּאָה אָמַר לוֹ הֵן, אָמַר לוֹ מֵה אֶתְּהָ רוּאָה, אָמַר
לוֹ עָנָן קָשׁוּר עַל הָהָר. רוֹאִים שֶׁה' הָרָאָה לְאַבְרָהָם אֶת מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ דֶּרֶךְ עָנָן שֶׁהִיָּה קָשׁוּר שֵׁם בְּבַחֲיִנַת חוּט.
דְּעֲנֵנֵי כְּבוֹד וּמְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ הֵם בְּאוֹתוֹ סוּד שֶׁל חִבּוּר שְׁמוֹת הַוּוֹ"ה אֲדָנִי. וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת מ, לד) **"וַיִּכַּס הָעָנָן אֶת
אֶהָל מוֹעֵד וַכְּבוֹד הוֹ"ה מָלָא אֶת הַמִּשְׁכָּן"**. רוֹאִים שֶׁשֵׁם הַוּוֹ"ה שָׂרָה בְּמִשְׁכָּן דֶּרֶךְ הָעָנָן.**

על פי זה נראה לישיב את קושית ה'שבילי פנחס' מדוע התורה מאריכה באפן מיחד בתוך פרשת המסעות בפרשת מסעי רק בענין פטירת אהרן עם כל הפרטים, ואלו מתן תורה לא הזכר כלל, וכן בשאר הדברים לא האריכו כמו בענין פטירת אהרן. ולכאורה הרי גם פטירת אהרן כבר מזכרת בפרשת חקת. ומבאר לדברינו כיון שכל ענין המסעות נעשה דרך עמוד הענין וענני הכבוד שהיו בזכות אהרן. כשאהרן נפטר זה היה משבר בענין המסעות. וכפי שמובא ברש"י (במדבר כו, ג) **מִצָּאתַי בְּתִלְמוּד יְרוּשָׁלַיִם שִׁשְׁשָׁמַת אֶהְרֹן נִסְתַּלְקוּ עֲנַי כְּבוֹד, וּבָאוּ כְּנַעֲנִים לְהִלָּחֵם בְּיִשְׂרָאֵל, וְנָתַנוּ לֵב לְחִזּוֹר לְמִצְרַיִם, וְחִזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם שְׁמוֹנָה מִסְעוֹת מֵהָר הַהוּא לְמוֹסְרָה. וְכַפִּי שְׂרוּאִים בְּפִרְשֵׁת מִסְעֵי בְרַשׁ"י (במדבר לג, מ) "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי" לְלַמְּדֵךְ שְׁמִיתָת אֶהְרֹן הִיא הַשְּׁמוּעָה שֶׁנִּסְתַּלְקוּ עֲנַי כְּבוֹד. הֵינּוּ שְׁכַל הָאֲרִיכוֹת הִיא הַמֶּשֶׁךְ שֶׁל פִּרְשֵׁת הַמִּסְעוֹת שֶׁקְשׁוּרָה לְעֲנַי הַכְּבוֹד.**

וכן מובא ב'שבילי פנחס' על פי השפת אמת' (מסעי תרנ"ט) שהתורה מספרת את התאריך של יום פטירת אהרן בא' אב, דבר שלא מצינו במקומות אחרים, לרמז שחרבן בית המקדש בחדש אב הוא באותו סוד של פטירת אהרן, כמו שבפטירת אהרן התמעט ענין השלום שבין אדם לחברו, כי אהרן היה אוהב שלום ורודף שלום, ובפטירתו נחסר השלום, כך חרבן בית המקדש בחדש אב היה בגלל שנאת חנם ומעוט שלום. ונראה להוסיף על פי דברינו שהתורה מקשרת בין פטירת אהרן לחרבן בית המקדש לרמז שבשני המקומות נפגם החבור של שמות הו"ה אדנ"י. כיון שענני הכבוד היו בבחינת סכה ובית המקדש שמחברים שם הו"ה לשם אדנ"י. וזה הטעם שנפגם השלום בין אדם לחברו בשני המקומות, כיון שנפגם השלום שבין העליונים לתחתונים.

מובא ברבנו בחיי (בראשית ה, ו) **"וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ", אלו ענני כבוד שהיו מתגברין ועולין, והתגברות ענני כבוד רמז לקבלת שפע הכבוד שהוא מקבל מאת השם יתברך, "והשקה את כל פני האדמה", אלו הגלגלים וכל מה שלמטה מהם שהם פועלים באדמה. רואים שהאתערוותא דלתתא והאתערוותא דלעילא, החבור בין שם הו"ה דלמעלה, לשם אדנ"י, נעשה דרך הענני כבוד. וזה מה שעושים העננים הגשמיים, מקבלים את האדים העולים מלמטה, ומשפיעים הגשם מלמעלה למטה.**

וכן מצינו בזהר (וישלה קעו): **"מי זאת עלה מן המדבר כתימרות עשן" שאותו ענן השכינה נראה כעשן.** רואים שהשכינה היא בחינת ענן. וכן על העשן מצינו בזהר (בראשית ל) שעשן מסמל את המיין נוקבין שעולים מלמטה למעלה. וכן מצינו בזהר (בראשית לה) **"וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ" זה התקון שלמטה, לאחר מכן והשקה את כל פני האדמה, מן הארץ התחתונה מתעורר המעשה למעלה, וכן "אד יעלה" בגימטריא עמוד, ובגימטריא דמעה, דעל ידי דמעות פותחים את כל השערים ומעלים את האתערוותא דלתתא דרך העמוד מלמטה למעלה.**

כתוב (שם יד, ט) **"ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם",** נראה שאין כאן שני דברים, מלאך ועמוד הענן, אלא שניהם דבר אחד, דעמוד הענן הוא **"מלאך האלהים",** והוא נסע מאחריהם להגן עליהם מהמצרים. וכן האלהים בגימטריא שמות הו"ה אדנ"י, וכן עמוד זה הוא מלאך האלהים, דהוא מחבר שם הו"ה לשם אדנ"י. וכן מצינו במדרש (ספרי זוטא יב) **בשעה שהיו ישראל רואין את עמוד הענן בין השמים ובין הארץ, היו יודעין שהוא מדבר עם משה.**

מוֹבָא בְּקִנְטָרְס 'נֶפֶשׁ חַיָּה' (ואתחנן תשס"ח) שְׁבִיט הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא **סִפְת דְּדוּד הַנוֹפֶלֶת**, על פי הִירוּשָׁלַמִי (יומא ה). שְׁבִיט הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִשׁוֹן נִחְרְבָה רַק הַתְּקֵרָה, **"מִמְרוֹם שָׁלַח אֵשׁ"**, וּמִבְּאֵר שֵׁד' כְּתוּבִים נִבְנוּ בְּזִכּוֹת הָאֲבוֹת, וְלַתְּקֵרָה לֹא הָיְתָה זִכּוֹת וְנִחְרְבָה, וּבֵיט בְּלִי תְּקֵרָה יִצִּיבָה הוּא בְּחִינַת סִפְה, וְלִכּוֹן חֲרַבְוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא סִפְת דְּדוּד הַנוֹפֶלֶת, לְרַמְזָא שְׁבַגְלָל שֶׁהוּא הָיָה בְּחִינַת סִפְה הוּא נֶפֶל, וְלִעֲתִיד לְבֹא הוּא יִהְיֶה בְּחִינַת בֵּית וַיִּשְׁאַר לְעַד. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַמִּקְדָּשׁ מִחֲבַר בֵּין שֵׁם הַנּוֹ"ה לְשֵׁם אֲדֹנָי. לִכּוֹן זֶה בְּבְחִינַת סִפְה שְׁכּוּלָלֶת שְׁנֵי שְׁמוֹת אֵלוּ. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א, שְׁחַג הַסְּפּוֹת נִקְבַּע לְיוֹם ט"ו בְּתִשְׁרִי, כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה הִתְחִילוּ לְבָנוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן וְחִזְרוּ עֲנִי הַכְּבוֹד לְיִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי שֶׁהִסְתַּלְּקוּ בְּחֻטָא הַעֲגָל. וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין הָאוֹר שֶׁל עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד וְהַסִּפְה, לְמִשְׁכָּן שֶׁלֹא הָיְתָה לוֹ תְּקֵרָה. וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת מ, לח) **"כִּי עֲנַן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם"**, וּבַמִּדְרָשׁ דּוֹרֵשׁ פְּסוּק זֶה עַל עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד, וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד לְמִשְׁכָּן. וְכֵן הִבְאֵנוּ אֶת הַגְּמָרָא (סוּכָה ה:) שְׁלוּמְדַת הַלְכוֹת סִפְה מִמָּה שְׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כה, כ) **"וְהָיוּ הַכְּרָבִים פָּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַל סִכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְתָּר"**. וְכְתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל אוֹר הַשְּׂכִינָה שֶׁהָיָה בְּמִשְׁכָּן. וְכֵן סוֹפֵת דְּדוּד בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (שְׁמוֹת לג, ז) **"וְנִקְרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד"**. וְכֵן הַכְּתוּב (ויקרא ט, ה) **"פָּנֵי אֵהָל מוֹעֵד"** בְּגִימְטְרִיא עֲמוּד הָעֵנָן.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף בְּנֵימִין רוֹבִין שְׁלִיט"א שְׁמַצִּינוּ בְּמַסְכַּת סִפְה בְּג' מְקוֹמוֹת שְׁמִקְשָׁרִים אֶת קִדְשַׁת הַסִּפְה לְקִדְשַׁת הַקְּרָבָנוֹת שְׁבִיט הַמִּקְדָּשׁ. מְצִינוּ בְּגִמְטְרִיא (ט) **רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר כָּשֶׁם שְׁחַל שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַחֲגִיגָה כֵּן חַל שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַסִּפְה שְׁנֵאמַר "חַג הַסְּפּוֹת שְׁבַעַת יָמִים לֵה" מָה חַג לֵה' אִף סִפְה לֵה'.** וְכֵן מְצִינוּ שֵׁם (יא:) **מָה חֲגִיגָה דְּבַר שְׁאִינוּ מְקַבְּל טְמָאָה וְגִדּוּלוֹ מִן הָאֲרָץ, אִף סִפְה דְּבַר שְׁאִינוּ מְקַבְּל טְמָאָה וְגִדּוּלוֹ מִן הָאֲרָץ.** וְכֵן מְצִינוּ שֵׁם (כז:) **אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִי שֶׁלֹא אָכַל לֵילֵי יוֹם טוֹב שֶׁל חַג יִשְׁלִים לֵילֵי יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן.** וּמִבְּאֵר רַש"י שֵׁם (ד"ה חזו) **יֵשׁ לָהּ תִּשְׁלוּמִין כְּמוֹ שֵׁישׁ תִּשְׁלוּמִין לְקָרְבָנוֹת יוֹם רִאשׁוֹן אִף בַּיּוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן.** וְרוֹאִים שְׁקִדְשַׁת הַסִּפְה הִיא בְּבְחִינַת קִדְשַׁת הַקְּרָבָנוֹת שְׁבַמִּקְדָּשׁ שֶׁהִיא הַקִּדְשָׁה הַחֲמוּרָה שְׁבַמִּקְדָּשׁ [קִדְשֵׁי מִזְבֵּחַ]. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' בְּרוּךְ גְּרִינְבוּים שְׁלִיט"א שְׁמַצִּינוּ סִפְה הִיא הַמְצוּה הַיְחִידָה שְׁחַל עֲלֶיהָ דִּין מְקַצָּה שֶׁל אִסוּר הַנָּאָה מְדֹאֹרֵייתָא. וְהַגְּמָרָא לּוֹמְדַת זֹאת מְחַגִּיגָה כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ **כָּשֶׁם שְׁחַל שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַחֲגִיגָה כֵּן חַל שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַסִּפְה.** לְרַמְזָא שְׁמַצִּינוּ סִפְה הִיא בְּחִינַת קָרְבָן שְׁתּוֹפֵס קִדְשָׁה בְּהַזְמָנָה. וְלֹא יוֹעִיל תְּנַאי לְהַפְסִיק אֶת הַקִּדְשָׁה כְּמוֹ בְּשֵׁאר מְצוּוֹת שֶׁהַמְקַצָּה הוּא מְדַרְבְּנָן, כְּמִבְּאֵר בְּתוֹסְפוֹת (סוּכָה ט. ד"ה מִנִּין, וּבְרַש"ב"א בִּיצָה דף ל). וְכֵן מְצִינוּ הוּא אֲמִינָא בְּמִדְרָשׁ ('תּוֹרַת כְּהֻנִּים' אִמּוֹר ח, יב) שְׁכָּל אָדָם יִהְיֶה חַיֵּב לְעֲשׂוֹת סִפְה בְּהַר הַבַּיִת וְלְהַקְדִּישׁוֹ לְשָׁמַיִם, וְלוֹמְדִים מִפְּסוּק שְׁאִינוּ כֵּן. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מִשְׁנַת יַעֲקֹב' (או"ח תרל"ט בִּשְׁם הַפּמ"ג) שְׁאִין לְעֲשׂוֹת קַפְנִדְרִיָּה [קִצּוֹר דְּרָד] בְּסִפְה, כְּמוֹ שְׁאִסוּר בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּבְבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהוּא מִקְדָּשׁ מְעַט. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֲבֵן הַשֵּׁהִם' (או"ח תרל"ט) בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, שְׁנִכּוֹן לְתַקּוֹן בְּסִפְה שְׁלַחַן עִם אַרְבַּע רְגֵלִים דְּגָמַת הַשְּׁלַחַן שְׁבַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן **אֲבֵן הַשֵּׁתִיָּה** בְּגִימְטְרִיא **עֲרֵא"י** בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת, **עֲרֵא"י רַי"ש אֶלְי"ו יו"ד**. הַמְסַמֵּל אֶת אוֹר הַסִּפְה בְּהַ יוֹצֵאִים לְדִירַת עֲרֵא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִתְרַגְּמוּ שֶׁל סִפְה בְּמִטְלָ"א בְּחִלּוֹף אוֹתִיּוֹת א"ת ב"ש הוּא אוֹתִיּוֹת מְשֻׁכָּן ת"י לְרַמְזָא עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִשׁוֹן שְׁעָמַד ת"י שְׁנִים. וְנִרְאָה לְהוֹסִיף עַל פִּי מָה שְׁמַצִּינוּ בְּזֹהַר (בְּרַאשִׁית כו.) שְׁבִיט הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִשׁוֹן הָיָה חֲבוּר לְאִמָּא עֲלָאָה הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַשְּׁמַיִם, וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי הָיָה חֲבוּר לְמַלְכוּת. וְיוֹצֵא שֶׁהָאוֹר שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִשׁוֹן הָיָה יוֹתֵר דּוֹמָה לְסִפְה שֶׁהִיא בְּחִינַת אִמָּא, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי.

מוֹבָא בְּרוּקַח' (הלכות סוכה ר"ט) וְכֵן מְדִיק ה'פְּנִים יְפוֹת' מִמְדַּרְשׁ (דברים טז, כא), שֶׁהִכְהִנִּים שְׂאוּכָלִים קִדְשִׁים בְּעִזְרָה בְּסֻכּוֹת, אוֹכְלִים חוּץ לְסֻכָּה, מִכִּמְה טְעָמִים שְׂאִין לָהֶם אֲפָשְׁרוֹת טְכָנִית לְבָנוֹת סֻכָּה בְּעִזְרָתָהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁבְּבִית הַמִּקְדָּשׁ יֵשׁ כָּל הַשָּׁנָה קִדְשֵׁת סֻכָּה, וּמִמִּילָא אֵין צָרָךְ לַעֲשׂוֹת סֻכָּה בְּעִזְרָה בְּחַג הַסֻּכּוֹת. (עיי'ן אִמְרֵי שְׂמַאי ח"ב סי"ג).

מוֹבָא בְּרַבְנֵי בְּחִי (בראשית טז, ד) **סֻכּוֹת לְשׁוֹן סוּכָה בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ, וְכֵן אָמְרוּ לָמָּה נִקְרָא שְׂמָה יְסֻכָּה, שְׂסוּכָה בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ.** וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרוֹ 'כִּד הַקְּמַח' לְשׁוֹן סֻכָּה לְשׁוֹן רְאִיָּה, אָמְרוּ רַז"ל לָמָּה נִקְרָא שְׂמָה יְסֻכָּה, שְׂסוּכָה בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ. תַּרְגוּם וַיִּשְׁקֶף וְאִסְתַּכִּי. וְרוֹאִים שְׂאוֹר הַסֻּכָּה מִתְקַשֵּׁר עִם הָעֵין, וְהַבְּאֵנוּ מִהִזְהֵר עַל עֲנְנֵי הַכְּבוֹד (אִמְרוֹר קג) **עֲנְנֵי כְּבוֹד בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן שְׂכָתוֹב "אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה [אוֹתִיּוֹת אֶהְרֵן] אֶתָּה ה' וְעֲנַנְךָ עִמָּד עֲלֵהֶם".** וְכִפִּי שְׂבַאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל עֵין' שֶׁחֲשַׁמֶּל הוּא בְּחִינַת עֵין. וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת מ, לח) **"כִּי עֲנַן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תַּהִיָּה לַיְלָה בּוֹ לְעֵינֵי כָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם".** וְכֵן **"לְעֵינֵי"** בְּגִימְטְרִיא **עֲנֵן.** וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהֵר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קטו.) שְׂ"עֵין בְּעֵין" ר"ת **ע"ב** שֶׁהוּא שֵׁם הָעֲנַן. וְכֵן **ע"ן** מְרַמֵּז בְּכָתוּב (בראשית ט, יד) **"בְּעֲנַנֵי עֲנֵן"** בְּדְלוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת בְּצִרוּף שְׁתֵּי הַמְּלִים **"בְּעֲנַנֵי עֲנֵן"**. וְכֵן **מִסַּע** בְּגִימְטְרִיא **עֲנִים.** וְכֵן כְּתוּב (דברים לב, י) **"יִסְבְּבִנְהוּ יְבוֹנְנְהוּ יִצְרְנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ"**. וּמִבְּאֵר רַש"י **יִסְבְּבִנְהוּ בְּעֲנַנִים.** רוֹאִים שֶׁהָעֲנַנִים הֵיוּ בְּבַחֲינַת הָאִישׁוֹן שֶׁשׂוֹמֵר עַל הָעֵין וּמִתְקַשֵּׁר עִם הָעֵין שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְצִרִיךְ לְהַבִּין מַה הַקְּשֶׁר בֵּין הָאוֹר שֶׁל הַסֻּכָּה לְרוּחַ הַקִּדְשׁ שֶׁל שָׂרָה אִמְנוּ דוּקָא. וְנִרְאָה לְבָאֵר כִּינּוּן שְׁלִשְׁרָה הֵיוּ עֲנְנֵי כְּבוֹד בְּאִפְן קְבוּעֵ, כְּמוֹבָא בְּרַש"י (בראשית כד, טז) שְׂאֲצַל שָׂרָה הָיָה **עֲנַן קֶשֶׁר עַל הָאֵהֶל.** הֵיא הִיָּתָה סוּכָה בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ דְּרַךְ עֲנְנֵי הַכְּבוֹד שֶׁהֵיוּ אֲצֵלָהּ. לְכֵן קִרְאוּ לָהּ **יְסֻכָּה** מִלְשׁוֹן **סוּכָה**, שֶׁהִיָּתָה סוּכָה בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ דְּרַךְ הַסֻּכָּה שֶׁל עֲנְנֵי הַכְּבוֹד. וְלְכֵן רוּחַ הַקִּדְשׁ שֵׁישׁ בְּסֻכָּה הֵיא אוֹתָהּ רוּחַ הַקִּדְשׁ שֶׁהִיָּתָה אֲצֵל שָׂרָה. וְכֵן שְׂרַשׁ נִשְׁמַת שָׂרָה אִמְנוּ הִיָּתָה מֵאֵמָּה עֲלָאָה, שֶׁהוּא הָאוֹר שֶׁל הַסֻּכָּה. כְּמוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֵרִיז"ל (שַׁעַר י"א ח"א ע' קסא) שְׂשָׂרֵי הִיָּתָה בְּבַחֲינַת לָאָה, שֶׁמִּסְמֶלֶת אֶת אֵמָּה עֲלָאָה, וְכֹאֲשֶׁר שָׁנוּ אֶת שְׂמָה לְשָׂרָה זְכָתָה גַּם לְאוֹר שֶׁל רְחֵל, הַמִּסְמֶלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁסֻּכָּה **כְּשָׂרָה** אוֹתִיּוֹת **כְּשָׂרָה.** וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם ה'שָׂרָה שְׁלוֹם' מִבְּעֲלָזָא שְׁיַחַד עִם הָאֲשִׁפִּיזִין בָּאִים לְסֻכָּה גַּם הָאֵמָהוֹת. לְכֵן הַבָּאִים לְסֻכָּה שְׂנִקְרָאִים בְּתוֹרָה **"אֲזַרְח",** וּבְמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת **אֲלָף ז"ן ר"ש ח"ת.** בְּגִימְטְרִיא **שָׂרָה רְבִקָּה רְחֵל לָאָה.** וְכֵן בְּעִבּוּדַת הַקְּטָרֶת שֶׁהֵיא הַשְּׂרַשׁ שֶׁל עֲנְנֵי הַכְּבוֹד וּמִצּוֹת סֻכָּה, הֵיוּ מְשִׁיגִים רוּחַ הַקִּדְשׁ, כְּמוֹבָא בְּזֵהֵר (וִיקָהָל ר"ט) שֶׁהִתְעַנּוּג שֶׁהֵיוּ הַכְּהֻנִים מִתְעַנּוּגִים מִהַקְּטָרֶת הַקְּטָרֶת, הֵיָה מִעֲמוּד הָעֵשֶׂן. שֶׁכְּשֶׁהִיָּה עוֹלָה עֲמוּד הָעֵשֶׂן, הֵיָה הַכֵּהֵן רֹאָה אוֹתִיּוֹת שֶׁל סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְזוּכָה לְהַשְׁגוֹת גְּבוּהוֹת.

הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה'72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הבירור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג.

וגם לפני מאתיים שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. כידוע שכמה מתלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע נתאחדו בעבודה להחיש את ביאת המשיח בשנים תקע"ב תקע"ה, ונסתלקו בשנת תקע"ה. הלא המה: המגיד מקאז'ניץ, ורבי מנחם מענדל מרימנאב, והחוזה מלובלין. וכמו שבימינו בארנו על פי חז"ל שזמן ביאת המשיח ומלחמת גוג ומגוג, הם תהליך מסוף שנת תשע"ב עד סוף שנת תשע"ה. כך בזמנם מלחמת נפולאון נגד אלכסנדר הרוסי פרצה בי"ד בתמוז תקע"ב, ונמשכה עד י' בסיון תקע"ה. וכל השנים הללו נתאמצו הרמ"מ מרימנאב זי"ע א"ע עם עוד גדולים להפוך את המלחמה למלחמת גוג ומגוג להחיש את הגאולה.

כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

חלומו של מֶרְן הָרֵאשֶׁל"צ הַגַּר"ע יוֹסֵף שְׁלִיט"א

פְּרָסִם שְׁלִפְנֵי כְּשֵׁתִים עֶשְׂרֵה שָׁנָה, סֵפֶר מֶרְן שְׁלִיט"א בְּשַׁעֲרֵי, שָׁרְאָה בְּחִלּוּמוֹ אֶת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, בְּכֶתֶל הַמַּעֲרָבִי. וְשָׁאֵל אֶת הַמְּשִׁיחַ, מִתִּי יָבֵא כְּבוֹדוֹ לְגָאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל, הֲשִׁיב לּוֹ הַמְּשִׁיחַ, בְּרוּךְ ה' יֵשׁ הַרְבֵּה בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה, וְאִם יוֹסִיפוּ עוֹד אֲנָשִׁים לְשׁוּבַת תְּשׁוּבָה לְפָנָי ה', עוֹד מַעֲט, וְכִבֵּר אוֹכֵל לֶבָא לְגָאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא רְחוּק הַדָּבָר.

ותשקמו בדמעות שלישי.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז) תניא, רבי נתן אומר, מקרא זה נוקב ויורד עד התהום, "פי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב, אם יתמהמה חכה לו, פי בא יבא לא יאחר". לא פרבותינו שהיו דורשין "עד עזו ועדנין ופלג עדן", ולא כרבי שמלאי, שהיה דורש, "האכלתם לחם דמעה, ותשקמו בדמעות שלישי". ומבאר רש"י "ותשקמו בדמעות שלישי", כלומר השקה אותם הקדוש ברוך הוא בין גלות מצרים לגלות בבל שלישי גלות אדום, פי קץ גלות אדום זה יהיה לסוף שלש פעמים ארבע מאות שנים, ושלש פעמים שבעים שנה כנגד גלות בבל, דהיינו לסוף אלף וארבע מאות ועשר שנים. רואים שרש"י לא כלל בחשבוננו את גלות יון. ובאר הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שאם נוסף את ה-180 שנים של גלות יון, ונכפיל את כל הגלויות בשלש, כפחות "ותשקמו בדמעות שלישי", נמצא שזמן הגאולה יכול להיות בה' אלפים תשע"ה. כמובא במדרש (תנחומא קדושים טו) "ותשקמו בדמעות שלישי" שלוש אין כתיב אלא שלישי, שלא היו ג' שלמות. ורואים שהשליש הוא קצת פחות משליש. עין שם בש"ס שוטנשטיין שמביא מה'עין אליהו' שהגמרא מדברת על קץ דבעתה, שהוא קץ שמשיח כבר חייב לבא כפי שמבאר שם. ואף על פי שלא כללנו בחשבון את שנות גלות פרס שמלכו אחרי בגין בית המקדש השני, פי שנים אלו היו תחת מלכות של חסד שעזרה לבנות את הבית השני, ולא שינן לומר עליהן 'בדמעות'.

מצינו בזהר חדש (חוקת סב) שתיים עשרה שנים ישב הצדיק ההוא [יוסף] בבית האסורים. משום כך שנים עשר שבטים בגלות אדום, ועל זה "והורידו לאיש מנחה". ובסוף הגלות, משום שהם נתנו מנחה, התקיים בהם "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה". רואים שהגלות היא בגלל חטא מכירת יוסף, והגאולה היא בזכות המנחה שהאחים הביאו ליוסף, וכפרו על מכירת יוסף. ומבאר לדברינו שזמן המנחה הוא זמן החבור של משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בסוד החבור של האחים עם יוסף. וממשיך הזהר שם בא ראה, המנחה הזו נקראת ארץ קדושה, ומשתפחת בשבעה פרות עליונים שיש בה, כשהיא בהתחברות למעלה. ועל כן צוה אותם הקדוש ברוך הוא, כשיכנסו לארץ הקדושה, שיחברו אשה עם בעלה. כך אמר יעקב לבניו, השמרו מלרדת למצרים אם לא תורידו לאיש את המנחה ההיא. וכשתרדו, תתפייסו כאחד, וכל העולם בשמחה. ובא ראה מה כתוב, "ויצינו את המנחה עד בא יוסף". שהמנחה הזו התתקנה בשנים עשר העמודים שלה, עד שבא בעלה להתחבר עמה בצהררים. ובאותו הזמן הם יאכלו שם לחם, וסם החיים יתעורר עליהם. רואים שחבור יוסף לאחים היה בצהררים בזמן מנחה, ובסוד המנחה שמחברת יסוד למלכות. וממשיך הזהר שם פתח ואמר, "קומה ה' אל נשא ידך". להגביר את הימין על הכל, כמו שנאמר "נשאתי את ידי". וזו הימין העליונה, שנקראת אל, שהרימה דגלה למעלה. וזהו צד הימין שהתעורר בעולם, והוא יקבל ממך אותה המנחה, ויקבל אותה בימין. וחשבון הכהן שבעים וחמש. שבעים ושתיים, כנגד שבעים ושנים צדדים, רשומים בצד החסד. ושלשה שנשארו כנגד שלש דרגות עליונות שהתלבש בהן. ואז מתברכים עליונים ותחתונים על ידו. ובא ראה, אלמלא אותה המנחה שירדה עמהם ומבקשת עליהם רחמים, לא יצאו משם. זהו שכתוב "ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה". "האלהים" זו האם העליונה. "מן העבדה" זו מנחה, שהיא עבודה. ורואים את סוד הגאולה שבאה ממדת החסד שהוא בגימטריא שבעים ושתיים והשלמות שלו היא במספר שבעים וחמש. ודברים אלו מתחברים למה שנבאר שהגאולה היא בתהליך מהשנים תשע"ב, עד תשע"ה. והוסף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"עד בא" ר"ת ע"ב. ונביא טבלה מתוך המדרש (תנחומא ויגש ה, י) בה רואים שכל מה שארע ליוסף ואחיו הוא רמז למה שיקרה בגאולה העתידה. ואם סוד התגלות יוסף לאחיו הייתה בזמן מנחה גדולה כדלעיל, זאת ראיה ברורה שגם הגאולה העתידה תהיה באותו זמן.

ציון	יוסף
כְּשִׁיגָאֵל הַקֶּבֶה אֶת יִשְׂרָאֵל, מֵתוֹךְ בְּכִיָּה הוא גואלם, שנאמר "בבכי יבאו ובתחנונים אובילים"	לא פִּיֵס יוֹסֵף אֶת אָחָיו אֲלֵא מֵתוֹךְ בְּכִיָּה
"הַזֹּאת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ כְּלִילַת יִפְיִ"	"וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה תֹאֵר וַיְפֶה מְרֹאֶה"
"ה' בְּצִיּוֹן גָּדוֹל"	"אֵינְנוּ גָדוֹל בְּבֵית הַזֶּה מִמְּנִי"
"וְהָיוּ עֵינֵי וְלִבִּי שֵׁם כָּל הַיָּמִים"	"וַיְהִי ה' אֶת יוֹסֵף"
"עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד"	"וַיֹּט אֵלָיו חֹסֵד"
"אִם רַחֵם ה' אֶת צֵאת בְּנוֹת צִיּוֹן"	"וַיִּרְצָהוּ מִן הַבּוֹר"
"עוֹרֵי עוֹרֵי לִבְשֵׁי עֵזֶךָ צִיּוֹן"	"וַיִּלְבֹּשׂ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ"
צִיּוֹן נִפְדָּתָה לְשֵׁתֵי שָׁנִים "בְּשַׁנַּת שְׁתַּיִם לְדַרְיֹנָשׁ הַמֶּלֶךְ"	נִפְדָּה לְשֵׁתֵי שָׁנִים מִיּוֹם שִׁפְתֵר חֲלוֹם לְשֵׁר הַמִּשְׁקִים "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים"
"אֶהֱבֶה ה' שַׁעֲרֵי צִיּוֹן"	"וַיִּשְׂרָאֵל אֶהֱבֶה אֶת יוֹסֵף"
"נִתְּנָה עָלַי בְּקוֹלָהּ עַל כֵּן שִׁנְאַתִּיהָ"	"וַיִּוֹסְפוּ עוֹד שָׁנָא אֹתוֹ"
"בֹּא יְבֵא בְרִנָּה נִשְׂא אֲלִמְתִּיר"	"וַהֲנִה אֲנַחְנוּ מֵאֲלֵמִים אֲלֵמִים"
"אֲמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ"	"וַיֹּאמְרוּ לוֹ אָחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֶךְ עָלֵינוּ"
"בְּשׁוֹב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כַחֲלָמִים"	"וַיַּחֲלֵם יוֹסֵף חֲלוֹם"
"אֲפִיִּים אֲרָץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ"	"הַבּוֹא נְבֹא אָנִי וְאִמְךָ וְאִחֶיךָ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לָךְ אֲרָצָה"
"קִנְאַתִּי לְצִיּוֹן קִנְאָה גְדוֹלָה"	"וַיִּקְנְאוּ בּוֹ אָחָיו"
"וְדַרְשׁוּ אֶת שְׁלוֹם הָעִיר"	"לָךְ נָא רֵאֵה אֶת שְׁלוֹם אִחֶיךָ"
"מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי"	"וַיִּרְאוּ אֹתוֹ מִרְחוֹק"
"עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד"	"וּבְטֶרֶם יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַכְּלוּ אֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ"
"וְהִפְשִׁיטוֹךָ אֶת בְּגָדֶיךָ"	"וַיִּפְשִׁטוּ אֶת יוֹסֵף"
"צַמְתּוֹ בְּבוֹר חַיִּי"	"וַיִּשְׁלְכוּ אֹתוֹ הַבְּרֶה"
נִתְּנָה לִירְמִיָּה בְּבוֹר שְׁנֵאֲמַר "וּבְבוֹר אֵין מִים כִּי אִם טֵיט"	"וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִים"
"אֲשׁוּר לְשַׁבַּע לַחִם"	"וַיִּשְׁבוּ לֶאֱכֹל לַחִם"
"וַיִּמְשְׁכוּ אֶת יְרֵמְיָהוּ בַחֲבָלִים וַיַּעֲלוּ אֹתוֹ מִן הַבּוֹר"	"וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת יוֹסֵף מִן הַבּוֹר"
"עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם בְּצַע אֲמַרְתּוֹ"	"וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שַׁמְלֵתִיר"
"וַלְקַרְחָה וְלַחְגֹּר שֶׁק"	"וַיִּשֶׂם שֶׁק בְּמַתְנִיר"
"אֵל תֵּאִיצוּ לְנַחְמֵנִי"	"וַיִּמְאֵן לְהַתְנַחֵם"
"וּבְגֵי יְהוּדָה וּבְגֵי יְרוּשָׁלַם מִכְרַתֶם לְבְּגֵי הַיִּנְגִּים"	"וְהַמְדָּנִים מְכָרוּ אֹתוֹ"

נראה לבאר מדוע גלוי הקץ דרך תורת הנסתר הוא מתר; דכל ענין הגאולה הוא דבר שהסטרוא אחרא מתנגד אליו בתקף רב ביותר, ועל כן מביא אותה הקב"ה בדרך נסתרת של ערמה, כמו הלדת שרש משיח על ידי לוט ובנותיו, ויהודה ותמר, שבאו בדרך זנות. וכן רואים במגלת רות בפסוקים על רות המשתדכת לבעז להוליד את שרש המשיח, מפרק ג' ואילך, שיש הרבה מאד "קרי וכתוב" ולא מצינו בכל התנ"ך קרי וכתוב רבים המרכזים בפסוקים סמוכים. כי כשפגיעים ללדת משיח, נעשים הענינים בדרך נסתרת, ולא מה שרואים, היינו הכתיב, הוא המכון, היינו הקרי. ולכן גלוי הקץ דרך נסתרות התורה, הוא האפן היחיד בו אפשר ללמד ולהבין את ענין הקץ שנעשה דוקא בדרך זו. וכן רואים במדרש שהבאנו (תנחומא י"ג ה, י) שכל מה שארע ליוסף ואחיו הוא רמז למה שיקרה בגאולה העתידה. וגם שם הכל נעשה באפן נסתר, שהאחים לא הכירו את יוסף, עד שיוסף אמר "אני יוסף אחיכם". והבינו את כל המאורעות והצרות שפקדו אותם במשך 22 שנה.

מובא בספר 'קרנים' שבהיכלו של משיח יש תשע"ד חלונות, שהם בסוד השמות מצפ"ץ עד"ת, שמהם תתעורר ביאת המשיח לגאל את ישראל. והגר"ש מאוסטרופלי מוסיף שם שתשע"ד בגימטריא קרן משיח בן דוד. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב זצ"ל תשע"ד, כמנין שער"י צד"ק, שהו עננה ויראת הנו"ה, שהו גימטריא עד"ן כשתחשב הנו"ן ז' מאות. וכן תשע"ד בגימטריא רוח מלכנו משיחנו. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שתשע"ד נוטריקון תשעת דוד, או תשובו עד ה' אלהיך. והוסיף הרה"ג ר' שלמה ברנייער שליט"א שתשע"ד בגימטריא ג' פעמים חמור עם האותיות. וכפי שמצינו במדרש (פרקי דר"א ל) השפים אברהם בבקר וחבש את החמור, הוא החמור בן האתון שנבראת בין השמשות, הוא החמור שרכב עליו משה בבאו למצרים, הוא החמור שעתיד בן דוד לרכב עליו שנאמר "עני ורכב על החמור". ורואים שביאת המשיח היא בסוד הרכיבה בפעם הג' על החמור. לכן ג' פעמים חמור בגימטריא תשע"ד. וכן נביא מהאריז"ל שהפסוק "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים", מרמז על קץ בשנת ה' אלפים תשע"ה. ומובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (רזא דמהימנותא זצ, ביאורי הזהר קנו, ליקוטים שלא) שא' תשע"ה המרמז על הפסוק הזה, בגימטריא רות נעמ"י, ובגימטריא שכנו"ת, שנתנו את השם לשרש משיח, כמו שכתוב (רות ד, י) "ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד". וזה גם הגימטריא של נקוד"ה אמצעי"ת של עץ החיים, ושל בריאת עולם הנו"ה, שבשנה זו יבא לתכליתו בגאולה השלמה, ובגימטריא הון בתואל לבן שמהם נולדו כלל ישראל ושרש משיח שנולד מלוט בן הון.

שמעתי בשם הרה"ג ר' זמיר כהן שליט"א מדוע המהפכה במדינות ערב היא דוקא במדינות שהיו חילוניות, ולאחר המהפכה נהפכו לדתיות, ובמדינות שהיו דתיות קודם לא היו מהפכות. ודיק בדברי המלבי"ם (יחזקאל לב, יז) שהמלחמה בין אדום וישמעאל תהיה מלחמת דתות, ולכן המשטרים האיסלמיים שאינם דתיים מתחלפים למשטרים דתיים כהכנה למלחמת הדתות של גוג ומגוג. וכן מובא ב'אברבנאל' (עובדיה ובכ"מ) שכל המאמינים בדת הנוצרים נקראים אדום, וכל המאמינים בדת ישמעאל נקראים ישמעאל. ומלחמת אדום וישמעאל תהיה מלחמת הדתות, שהנוצרים ירצו לעלות לירושלים בגלל אותו האיש, והישמעאלים ילחמו בהם. ונביא את הדיוק מדברי המלבי"ם: הנה בעת קץ, אחר שפבר ישבו ישראל על אדמת ישראל, עתידים האמות להתאסף ולכבש את ירושלים, ויבא גוג נשיא משך ותובל מארצות הצפון והמערב, שהם הערלים הנקראים אדום, ומשך ותובל הם מבני יפת הגרים באירופא, כמו שכתב היוסיפון. ושם אמר כי פרס כוש ופוט אתם, וכן בית תוגרמה, שהם כלם נמולים מחזיקים בדת ישמעאלים, והם יתאספו עם בני אדום לכבש הארץ מיד ישראל, אבל בבואם יעשה ביניהם מהומה וילחמו איש באחיו היינו אדום וישמעאל ילחמו זה בזה, מפני שאמונתם מפרדת, ושם ישפט ה' אתם בחרב ובדם, כמו שנתבאר שם ובזכריה י"ד, על זה ספר פאן איך כלם ילכו לאבדון, וחשב תחלה מצרים ואשור ועילם שהם מחזיקי דת ישמעאל, והם נמולים היום, ואחר כך חשב משך

ותובל ואדום ומלכיה ונסכי צפון שכלם הם ערלים, וביניהם תהיה המלחמה, ותחלה תהיה עקר המפלה במצרים שהם קרובים לארץ ישראל והם יבאו בראש ויפלו, ויבאו האשורים והפרסיים לנקם נקמתם ויפלו כלם שני הצדדים. ורואים שהמלחמה בין אדום וישמעאל היא מפני שאמונתם מפרדת. ועוד רואים מהמלבי"ם שהמלחמה תתחיל במצרים, ואחר כך יבאו הפרסיים לנקם את נקמת המצרים. ורואים שמתעוררת מלחמת דת בין הישמעאלים לנוצרים בכל העולם, בגלל פרסום שלועג לאיסלאם. וכן רואים שהמלחמה הזאת התעוררה מפרסום באינטרנט דרך חברת גוגל המרמזת על גוג. ועוד נראה שיתכן שלכן המהומות התחילו ביום כ"ה באולול תשע"ב כשהרגו את השגריר האמריקאי בלוב. כפי שהבאנו לעיל מהזהר (בלק ריב:) שתחילת התהליך של ביאת המשיח, שממנו יתעוררו קרבות בעולם, יהיה ביום כ"ה באולול שהוא יום בריאת העולם. ונביא את לשון הזהר מתוך התרגום ונראה בכ"ה לחדש הששי, ויתפנס ביום השביעי לסוף שבועים יום. יום ראשון יראה בעיר של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושלש חומות ימות. [אולי מרמז על נפילת השגרירות בלוב, שהיא היום מדינה תחת חסות רומי, השגריר הוא השליט, ושלש חומות הן שלשה אנשי בטחון.] אז יתפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם. ורואים בזהר ששבועים יום אחרי כ"ה באולול יתחילו דברים גדולים, וזה יוצא בו' בכסליו תשע"ג. וכן כ"ה אולול תשע"ב היה בפרשת נצבים שכבר הבאנו לעיל ש"אתם", אותיות אמת, או ר"ת אליהו תשבי משיח. "נצבים" בגימטריא בקץ. "היום כלכם" ר"ת כ"ה, "היום כלכם לפני הוי"ה אלהיכם", ר"ת בגימטריא אולול. "למען הקים אותך" בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' א. כליל שליט"א שמתקמת לעינינו הנבואה שנאמרה על מלחמת גוג ומגוג, (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו וגו' פרס כוש ופוט אתם". כפי שרואים שפרס כרתו ברית עם כוש [סודן], והקימו בסיסים צבאיים שם וכו', וכן יתכן שפוט מרמז על פוטיין [רוסיה], כפי שרואים שהיא גם בת ברית של סוריה ופרס וכו'.

כמו כן מצין הזהר שסמוך לגמר השבועים ושתים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה ישוע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן מציינו במדרש על זמן הגאולה. (מדרש רשב"י עמוד 556) המלך שיעמד עליהם אוהב כסף וזהב, והוא איש שחור וגבה קומה. וכן נשיא ארה"ב אוזבאמ"ה נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ואמרת כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג" בדלוג ז' אותיות. וכן "כה אמר אדני הוי"ה", בגימטריא ברק אוזבמה. וכן מגוג ארצו של גוג, בגימטריא נ"ב כמספר המדינות שיש בארה"ב. והוסיף הרה"ג ר' יעקב פריד זצ"ל ש"גוג נשיא ראש משך ותבל", בגימטריא ארצות הברית אמריקה, עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שארץ המגוג עם האותיות בגימטריא אמריקה.

מוזבא בלק"ת להאריז"ל (פ' תרומה ע' קנו) שג' יריעות המשכן הן כנגד ג' קלפות הטמאות שמסובבות את היחוד העליון שהיה בפנים בין שני הכרובים. ולפי זה יוצא שהמכסה עור תחש שהיה על המשכן, שהיה החיצוני ביותר, הוא מסמל את קלפת רוח סערה שהיא הרחוקה ביותר מהקדשה שבפנים. ומוזבא בשם הרה"ג ר' שמעון כץ שליט"א מפתח תקנה שמכסה עור התחש שהיה על המשכן, היה מרכב לפי חלק מהשיטות מצורת משלש גדול ושני משלשים קטנים, ואם נצרך את שני הקטנים לאחד, נקבל יחד שני משלשים גדולים. בארנו שצורת המגן דוד שמרכבת משני משלשים, מסמלת יחוד קב"ה ושכינתיה, נראה שלכן על המכסה היתה צורת שני משלשים לסמל את יניקת הקלפה מהיחוד העליון, שהיה בפנים בין שני הכרובים, לכן המשלשים היו נפרדים לרמז שהקלפה מפרידה בין קב"ה ושכינתיה ומונעת את היחוד. ויתכן שהמדינה הוקמה בשנת תש"ח אותיות תח"ש, וחרטה על דגלה את צורת המגן דוד, לרמז שהם בסוד העור תחש שעליו יש צורת מגן דוד, שיונק מהמגן דוד שבפנים. כיון שהם באים בסוד קלפה הקודמת לפרי, שהוא

בית המקדש השלישי שיבנה בב"א. וכן מצינו בזהר (תרומה קלט.) וְעֵרֹת תַּחֲשִׁים צַד אֶחָד יֵשׁ שְׁגָדֵל בְּתוֹךְ הַצַּד הָאֲחֵר בַּחֲרָבָה, וְלֹא נִמְצָא בְּיָשׁוּב, וְזֶהוּ צַד ט'הֵר, וְנִקְרָא תַּחֲשׁ. וּמִבָּאֵר ה'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' שֶׁהַפְּנֵה לַקְּלֶפֶת נִגְהָ שְׁמַעְרַבֶּת טוֹב וְרַע וּמַחְבֵּרֶת בֵּין הַקְּדֻשָּׁה לַקְּלֶפֶה, וּנְבָאֵר שֶׁהַמְּדִינָה הַיָּא בְּסוּד קְלֶפֶת הָעֵרֵב רַב שְׁשִׁיכִים לַקְּלֶפֶת נִגְהָ. כְּמוֹכָא בְּזֵהר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צז.), שְׁעָרֵב רַב הֵם בְּסוּד קְלֶפֶת נִגְהָ. וְכֵן מִצִּינוּ בְּזֵהר שֶׁם (תרומה קמז. עם פירוש מתוק מדבש) שְׁעוֹר תַּחֲשׁ הוּא בְּסוּד תַּחֲשׁ וּמַעֲכָה שְׁהִיו אָחִי יִשְׁמַעְאֵל מֵאֵם, כִּינֵן שְׁנוֹלְדוּ מֵהֵגֵר אַחֵר שְׁגֵרְשָׁה אַבְרָהָם וְנִשְׂאָה לְנָחוֹר, וְהֵם שִׁיכִים לַקְּלֶפֶת הֵימִין שְׁהִיא מִקְּבִילָה לְיִשְׁמַעְאֵל. וְגַם בְּמְדִינָה רוֹאִים שְׁחִיִּים בְּיַחַד עִם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים וְהֵם לְצַעֲרָנוּ, חֵלֵק מִהַמְּדִינָה. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן הַזֵּהר: "וְעֵרֹת תַּחֲשִׁים" אֵלֶּה הֵם לְפָנִים בְּצַד הַקְּדֻשָּׁה, וְנִאָחֲזִים בְּקְדֻשָּׁה וְלֹא נִאָחֲזִים, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ שְׁאֲבָרְהֵם הָרִי הוֹלִיד בְּאִשָּׁה אַחֲרֶת אֶת תַּחֲשׁ, כְּמוֹ שְׁנֵאָמֵר "וְאֵת תַּחֲשׁ", וְאֵלוֹ הֵם בְּאִמָּא שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל, אַחִיהֶם שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל. שְׁכְּמוֹ שִׁישׁ מִדְּרָגוֹת בְּעֵשׂוֹ, כֵּן גַּם יֵשׁ מִדְּרָגוֹת בְּיִשְׁמַעְאֵל. אִמּוֹ שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל הוֹלִידָה לְתַחֲשׁ, וּמִצִּדּוֹ שֶׁל אַבְרָהָם בָּאָה. וְעֵינֵן שֶׁם בְּהַמְשַׁךְ הַזֵּהר שְׁקֶלֶפֶת הַתַּחֲשׁ הַיָּא בְּסוּד הַפְּסָלֶת שֶׁל הָאוֹר הַגָּנוּז לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֵא, הֵינּוּ הַפְּסָלֶת שֶׁל אוֹר הַגָּאֵלָה. וּכְפִי שֶׁבְּאִרְנוּ הַקְּלֶפֶה שְׁמִלְבִּישָׁה עַל הַגָּאֵלָה. וְכֵן מוּבָא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאל עַל הַפְּתוּב "מָה יָפוּ פְעָמִיךָ בְּנִעְלָיִים", שְׁבָנִי יִשְׂרָאֵל הִיוּ עוֹלִים לְרַגְלֵי בְּסִנְדְּלֵי סִסְגוֹנָא, שֶׁהֵם סִנְדְּלֵי תַּחֲשׁ. וְשׁוֹב רוֹאִים אֶת הַקְּשֵׁר בֵּין הַתַּחֲשׁ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ מִצַּד אֶחָד, וְלִנְעָלִים הַמְּסַמְלִים אֶת יְנִיקַת הַקְּלֶפֶה מִצַּד שְׁנֵי. וְעוֹד קֶשֶׁר מִצִּינוּ בֵּין תַּחֲשִׁים לְנִעְלָיִים בְּמִדְרָשׁ (מִשְׁנַת ר"א יד) בְּשִׁכְרֵי שְׁאִמְרָא אַבְרָהָם "וְעַד שְׁרוּךְ נִעַל" נִתֵּן לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עֵרֹת אֵילִם וּמְכַסֶּה עֵרֹת תַּחֲשִׁים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁתַּחֲשִׁים בְּגִימְטְרִיא נַחֲשֶׁת שְׁהִיא הֵיחָה בְּחִינַת הַנִּעְלָיִים שֶׁל הַמְּשָׁכָן, הֵינּוּ הַיְתָדוֹת שֶׁל חֲצַר הַמְּשָׁכָן שְׁהִיו תְּקוּעִים בְּאַרְץ הִיוּ מְנַחֶשֶׁת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כז, יט) "וְכָל יְתָדוֹת הַחֲצַר נַחֲשֶׁת".

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי הוידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

מאמר חדש לפרשת מטות מסעי על דרך ההלכה והפלפול. מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

[המאמר מוגש בשינויי עריכה קלים לתועלת הקוראים].

המשך המאמר שני אלפים תורה.

חתימת התלמוד וחכמת חכמי ישראל כלפי התכונה והטבע.

מצינו בגמרא [שבת דף פה.] בשמעתא דערוגה שחכמים קבעו שיעורי יניקה בזרעים וכו', ואמרו שם וז"ל, ומנא לך דהא דקים להו לרבנן בשיעור יניקה מילתא היא למיסמך עלה, ולומר בקיאין הן החכמים בעבודת אדמה, לידע כמה יונקים, שלא תתמה לומר מי הודיע לבריות שיעור יניקה, ואיך יוכלו לעמוד על כן. ומשני הש"ס, דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב לא תסיג גבול רעך וגו' גבול שגבלו ראשונים לא תסיג, מאי גבלו ראשונים וכו', דכתיב אלה בני שעיר החרי יושבי הארץ, אטו כולי עלמא יושבי רקיע נינהו, אלא שהיו בקיאין בישובה של ארץ וכו', וחורי שמריחים את הארץ, וחוי שהיו טועמין את הארץ כחויא, ופרש"י שאמוריים וחויים היו בקיאין בכך כדאשכחן בבני שעיר, הרי שדבר זה נמסר לבריות.

והנה בכתובות [דף קד.] תנן שאם לא גבתה כתובתה כ"ה שנה מחלה, וא"ל אביי לר' יוסף אתאי קודם שקיעת החמה גובה כתובתה, לאחר שקיעת החמה לא גביא, בההיא פורתא אחילתא, אמר ליה אין, כל מדת חכמים כן היא, בארבעים סאה טובל במ' סאה חסר קורטוב אינו טובל, ע"כ, ואינו מוכן מה ענין זה לזה, הרי ארבעים סאה מכלל השיעורים שניתנו למשה בסיני, ואילו מחילה אחר כ"ה שנה אינו אלא אומדן דעת של חכמים.

ובקוב"ש קונטרס דברי סופרים סי' ו' כתב ליישב וז"ל, דכל האומדנות שבגמ' לא בדו אותם חכמי הגמ' מלבם, אלא אף אלו נאמרו בסיני, וכמו שנאמר בסיני דטריפה אינו חי יותר מי"ב חדש, דהוא חק הטבע, דבודאי אין להקשות שם ולומר דבסוף י"ב חדש קודם שקיעת החמה הוא יכול לחיות לאחר שקיעת החמה אינו יכול לחיות בההיא פורתא מת, דזו אינה קושיא כלל דחוקי הטבע שהוטבעו בתחלת הבריאה בודאי הן מצומצמין בכל שהוא [כדפרש"י ריש בראשית לענין תוספת שבת], וה"ה לענין כ"ה שנים דתביעת חוב ג"כ הוא חק הטבע מכחות הנפש דיותר מכ"ה שנים אינו יכול לשתוק מלגבות אא"כ מחל לגמרי.

ובב"ב [דף כג.] בעי ר' ירמיה רגלו אחת תוך חמשים ורגלו אחת חוץ לחמשים מהו, ועל דא אפקוהו לר' ירמיה מבי מדרשא, ופירשו בתוס' דאפקוהו משום דאינו מדדה כלל יותר מנ' אמה אפילו רגלו אחת, דכל מדות חכמים כן הוא עכ"ל, והיינו דשיעורי חכמים המה באמת בצמצום גדול, שיעור של ארבעים סאה לאדם, ושיעור של כביצה שהוא שיעור הנכנס לבית הבליעה, והטעם לזה שכל שיעורים הללו ניתנו למשה בסיני.

וסמך לזה מסוגיא דר"ה [דף יג.] אמרו דכל שגדל שלישי לפני ר"ה ראויה לקצור בחג, וא"ל רבי ירמיה לרבי זירא וכי קים להו לרבנן בין שלישי לפחות משליש, ופרש"י וכי בקיאין הן בטיב גידול התבואה לדעת שאין התבואה ראויה לקצורה בחג אם גדל שלישי עד ר"ה, א"ל לאו אמינא לך לא תפיק נפשך לבר מהלכתא, כל מדות חכמים כן הוא ומייתי שיעור מ' סאה, וכביצה לטומאת אוכלין, וג' על ג' אצבעות לטומאת מדרס.

וברע"ב ריש מס' אבות כתב וז"ל, אומר אני לפי שמסכת זו אינה מיוסדת ע"פ מצוה ממצות התורה כשאר מסכתות שבמשנה, אלא כולה מוסרים ומדות, וחכמי הנכרים ג"כ חברו ספרים כמו שבדו מלבם בדרכי המוסר כיצד יתנהג האדם עם חבריו, לפיכך התחיל התנא במסכת זו 'משה קבל תורה מסיני', לומר לך שהמדות והמוסרים שבזו המסכת לא בדו אותם חכמי המשנה מלבם, אלא אף אלו נאמרו בסיני עכ"ל.

אכן רבינו אברהם בן הרמב"ם כתב [הובא בהק' לעין יעקב] דלא נתחייב מפני גודל מעלת חכמי התלמוד ותכונתם וכו' שנטען להם ונעמיד דעתם בכל אמריהם ברפואות ובחכמת הטבע והתכונה, ולהאמין אותן כאשר נאמין אותן בפירוש התורה שתכלית חכמה בידם, ולהם נמסרה להורות לבני אדם, כענין שנאמר עפ"י התורה אשר יורוך וגו' כיון שאנחנו מוצאים להם אומרים שלא נתאמת ולא נתקיימו בגמ' דברי הרפואות וכו'.

וסמך לזה הביא מפסחים [דף צד:] שחכמי ישראל אומרים שביום מעינות צוננין ובלילה רותחין ביום חמה מהלכת למטה מן הרקיע ובלילה למעלה מן הרקיע, וחכמי אומות העולם אומרים ביום חמה מהלכת למטה מן הרקיע ובלילה למטה מן הרקיע, אמר רבי ונראין דבריהן מדברינו, וכתב דמחמת ביקוש האמת נקרא רבי רבינו הקדוש, והביא תוכן דברים אלו בשם אביו הרמב"ם, ויעוין במורה נבוכים [ח"ג פי"ד].

וכ"כ במורה נבוכים להרמב"ם [ח"ב פ"ח] וז"ל, אריסטו חולק על דעת החכמים וכו', וכבר ידעת הכרעתם דעת אומות העולם על דעתם בעניני התכונה האלו, והוא אמרם בפירוש ונצחו חכמי אומות העולם חכמי ישראל, וזה אמת, כי הענינים העיוניים אמנם דבר בהם כל מי שדיבר כפי שהביא אליו העיון, ולזה יאמן מה שהתאמת מופתו, עכ"ד, הרי דס"ל שנצחו לחכמי ישראל, וכן האריך המהר"ם אלשקר סי' צ"ו בשם הגאונים.

אכן מאידך יעוין בגליון הש"ס להגרע"א בפסחים שם שהביא דברי ר"ת בשיטמ"ק דהאמת היא כחכמי ישראל, שהרי אומרים בתפילה ובוקע חלוני רקיע, דמשמע מזה שאנשי כנה"ג הכריעו כדעתם, ודנו בזה רבוותא דאפשר אמרו כן לפי מה שנראה לעין, ויעוין ברא"ש פסחים פ"ב סי' ח' מדברי היראים שמים של מעניות רותחין בלילה, וא"כ אין ליקח מהם למים שלנו, לפי דעת חכמי אומות העולם הנ"ל, ויש לדחות.

וכלפי מה דמשמע בשבת [דף פה.] שחכמת ישראל ביניקה בקרקע באה להם ממה שגבלו ראשונים הלא המה הגויים, מצאתי להחתם סופר [חת"ס החדש סו"פ וישלח] שכתב וז"ל, יש לפרש כי זכו לכיין בהלכות כלאים לדברי המקום בחכמתם, ובעת מתן תורה הסכים הש"י על ידו, ואמר למשה כי כווננו אל האמת, ולכך זכו להתיחס בתוה"ק, עכ"ד, הרי להדיא בדבריו דאף ענין זה נמסר למשה בסיני, והוא חידוש.

ובשבת [דף קז.] אמרו לדעת חכמים דמותר להרוג כינה בשבת, דילפינן מאילים דמשכן, מה אילים שהיא פרה ורבה יש בהם מלאכת נטילת נשמה אף כל שהיא פרה ורבה, וא"ל אביי וכינה אינה פרה ורבה, והאמר מר יושב הקב"ה וזן מקרני ראמים ועד ביצי כינים, ומשני שהוא מין שנקרא כן, וכן אמרו בשבת [דף יב.] יעו"ש, וכ"ה בר"מ [פי"א שבת ה"ב] דמותר להרוג כינה בשבת מפני שהיא מן הזיעה, וכ"ה בטור ושו"ע [סי' שט"ז].

ובספר פחד יצחק הקדמון [למזהר"י לאפונרנטי ערך צידה] כתב להחמיר שלא להרוג כינה בשבת, דכיון שהיום יודעים חכמי הטבע שכל חי בא מחי שקדם לו, וכן הכינים דכוותה פרה ורבה, ואסור להורגן בשבת, [ומובא שכן צידד הגרי"ש אלישיב לדינא], והוכיח לזה מסוגיא דפסחים דלא כל דברי חכמי ישראל בא להם עפ"י קבלה שהרי חזרו והודו לחכמי אוה"ע, עכ"ד, והיינו דע"כ צריך להחמיר כי אין ידוע מה קיבלו בקבלה.

והדבר מפליא פלאות, וכי חכמי ישראל צריכים היו לחכמי יון וחבריהם, וכי התנאים והאמוראים הוזקקו לספרי אומות העולם לידע החכמה, ואף על הגר"א לא היה עולה על הדעת שחכמתו בחכמת הטבע ותכונה לקוחה מספרי חכמיהם,

והוראתו תשתנה בהשנות חכמתם, ועל אחת אלפי אלפים על התנאים והאמוראים, בפרט בחכמת התכונה עליו הכתוב אומר 'כי היא חכמתם ובינתכם לעיני העמים וגו'.

ובספר מגן וצינה להגאון ר' איזיק חבר כתב שכל חכמי הגויים שבדורו של הגר"א הודו שלא הגיעו לחכמתו והשכלתו בתכונה ובאלו המדעים אפילו לקרסוליו, והוא ראה וידע והבין ספריהם וטענותיהם והמופתים, ועכ"ז החזיק במעוזו וחזיק בכל מקום בכתבים שלו את כל דברי חכמינו ז"ל, ואמר שנשתבשו כל הפלוסופים וחכמי התכונה, ולא הגיעו לקרסולי חכמינו הקדושים בשום חכמה ומדע, יעו"ש.

ובר"מ [פי"ז קדוה"ח הכ"ד] וטעם כל אלו החשבונות וכו' היא חכמת התקופות והגימטריות שחברו בה חכמי יון ספרים הרבה, והם הנמצאים עכשיו ביד החכמים, אבל הספרים שחברו חכמי ישראל שהיו בימי הנביאים מבני יששכר לא הגיעו אלינו, ומאחר שכל אלו הדברים בראיות ברורות הם שאין בהם דופי ואי אפשר לאדם להרהר אחריהם, אין חוששין למחבר בין שחברו אותו נביאים בין שחברו אותם גוים וכו'.

ובחת"ס ב"ב [דף כא]. ביאר דברי הר"מ ז"ל, היינו שאי אפשר לאדם להרהר אחריהם עד יערה רוח ממרום ויודע לנו סוד העיבור האמתי, אז יתגלה דופי של אלה החשבונות, והרי כבר נמצא בהם דופי עם עוצם חכמתם ועיונם בחכמה זו וכו', מ"מ החשבון המסור בידינו לא נמצא בו דופי וכו', ולהיות שזה ידע הר"מ בצדקתו וחסידתו סיים הלכות קידוש החודש בהתנצלות שלא חיבר זה אלא למען לא ישוטטו לבקש בספרים של אחרים וכו'.

אכן במורה נבוכים [ח"ג סי' י"ד] נראה שאף בזמן החכמים לא באו דבריהם מן הקבלה וז"ל, לא תבקש ממני שיסכים, כי כל מה שזכרוהו [החכמים] מענין התכונה [מכוון] למה שהענין נמצא, כי החכמות הלמודיות היו בזמנים ההם חסרות, ולא דברו בהם על דרך קבלה מן הנביאים, אבל מאשר הם חכמי הדורות בעינינו ההם, או מאשר שמעום מחכמי הדורות ההם, עכ"ד, ומשמע שם דקאי אף על זמן התנאים.

והריב"ש [סי' תמ"ז] האריך בזה וז"ל, אין לנו לדון בדיני תורתנו ומצותיה על פי חכמי הטבע והרפואה. שאם נאמין לדבריהם אין תורה מן השמים חלילה, כי כן הניחו הם במופתיהם הכוזבים, ואם תדין בדיני הטרפות עפ"י חכמי הרפואה שכר הרבה תטול מן הקצבים [שהרבה טרפות הם אומרים שהוא חי] וכו', כי לא מפי הטבע והרפואה אנו חייין, ואנחנו על חכמינו ז"ל נסמוך, אפילו יאמרו לנו על ימין שהוא שמאל, שהם קבלו האמת ופירושי המצוה איש מפי איש עד משה רבינו, ע"ה. לא נאמין אל חכמי היונים, והישמעאלים; שלא דברו רק מסברתם, ועל פי איזה נסיון מבלי שישגיחו על כמה ספיקות, יעו"ש עוד בשיטת הר"מ.

וכן בפחד יצחק שם הביא דברי רבו רבי יהודה בריאל שכתב וז"ל, אין לשנות הדינים המיוחסים על קבלת קדמונינו, בשביל חקירת חכמי אומות העולם, ואין לזוז ממה שנפסק עפ"י גמרתינו אפילו כל רוחות החקירות האנושיות שבעולם באות ונושבות בו כי רוח ה' דיבר בנו, אכן חסר דעת החוקר ואין שכלו מגיעת לעומק חכמה הטבע ומעשה בראשית כי רב הוא, וכתוב מגיד דבריו ליעקב, וסוד ה' ליראיו, וחכמי אוה"ע לא ידעו ולא הבניו בטבע כי אם שטחיות הדברים הנראה לעין ולא פנימותם, כאשר השכילו מקבל מעשה בראשית כמש"כ הר"ן בדרשותיו, וא"כ הדין אמת ויציב ונכון וקיים על מקומו ואין לשנות כלל ועיקר, עכ"ד. וכפי הנראה מדבריו דידיעת חכמי ישראל בעינינו אלו אינו בא מחכמי אומות העולם, אלא או בקבלה או מעומק חכמת התורה שיש להם להבין את עומק הדברים, באופן דמילא לפי"ז לא תיפול מדבריהם מאומה.

בשו"ע סי' של"ו ס"ג הכריע כדעת ספר התרומה והסמ"ק דמותר להטיל מי רגלים ע"ג קרקע כיון שאינן מצמיחים, ובביאור הלכה [ד"ה או] הביא דברי התפארת ישראל שנראה מדבריו לאיסור, שכן חכמי הטבע והאקנומיה

הכריעו שמי רגלים הם טובים לזבל את הקרקע, והשיב דבשבת [דף פא:]: מבואר שלא כדבריו, ע"ש, [הרב רפאל רפאלוב בספ"ז תפארת פנים והרב ישראל מאיר בריסקמן עזרונו בהנ"ל].

אשר למש"נ נראה באופן נוסף, דאף אם לא נדון על עיקר חכמה שבחכמי ישראל, מ"מ דבר שנכנס לתלמוד הרי הוא נעשה חפצא של תורה שבעל פה, וחותם התלמוד חקקה את כל אשר בו להיות כחפצא של תורה, וא"כ מזה גופא שנחתם עליו חותם התלמוד מוכרח שאין זה דבר חכמה מכלל חכמה בגויים, אלא עיקרו בנוי על הקבלה או על חכמת התורה שמתנוסס בקרב חכמי ישראל, וממילא אינה בטלה לעולם.

והרי פשוט שהלומד את כל הרפואות שבאו בש"ס מקיים מצות תלמוד תורה, הרי שעצם העסק בהם לימוד תורה הוא, ואם לא קיבלו החכמים דברים אלו אלא מחכמי יון וחבריהם אין לזה שום פשר כלל. באופן דאף אם נימא דכאשר נאמרו דברי הרפואה והחכמה מפי האמוראים לא חייל עלייהו שם תורה [כדמשמע בשבת], מ"מ כל מה שנקבץ ובא אל תוך דברי הש"ס ע"כ חייל עלייהו חלות שם תורה בעצמותו.

עוד מדברי הפרקי היכלות וביאור הלשם במעלת תורה שבע"פ ומייסדיה.

מובא בפרקי היכלות דר"י [פכ"ז] שישראל שפכו תרעומת לפני הקב"ה וכו' על שהפיל עליהם צרות, ואף גם זאת אמר להם לבנות הבית, וגם לעסוק בתורה, ומבואר שם שישראל ביקשו ונתאוו לריבוי תורה והמון תלמוד ורוב שמועות וחמדו לרזי התורה, והשיב הקב"ה שהוא מקבל את התוכחה, ומיד פתח הקב"ה כל פתחי גזניו ובתי אוצרותיו, ואמר להם אמרו משאלותיכם וינתן לכם, כי אין עת כעת הזאת שדבקה אהבתכם בלבי. והמלאכים התחננו להקב"ה שאין זה לכבודו לגלות סודות התורה, כי מיום שנתנה תורה לישראל, לא ניתנו הדרה ויקרה כבודה וגדולתה ותפארתה אימתה פחדתה ויראתה עושרה וגאותה וגאונה זיעתה וזיוותה עוזה ועזוזה ממשלתה וגבורתה, ולא קיבלו עליהם אבותינו לשום אבן על אבן בהיכל ה' [בבית שני], עד שכפו למלכו של עולם ולכל משרתיו ונזקק להם, וברוב אהבתו גילה להם סודה של תורה ולהשתמש בכתר המלך, עכ"ד.

ובספר לשם שבו ואחלמה [כללי התפשטות כלל ב' ענף ג' סק"ח ד"ה והרי] האריך במה שמצינו בתורה ובעולם כולו התפעלות גדולה בהניסים שאירעו לחנניה מישאל ועזריה בכבשן האש, וכן דניאל בגוב האריות, וכן אברהם אבינו באור כשדים, וקשה מה הרעש הגדול הזה, הלא מצינו אחרונים שעשו כן מדעתם ולא שלט בהם האש, וכמו שאמרו בכתובות [דף סז:]: במר עוקבא ואשתו, וכן ר' זירא בב"מ [דף פה:], ועוד כהנה לרוב.

וכתב ליישב, עפ"י המבואר בפרקי היכלות הנ"ל, כי מתחילת בית שני הנה נפתחו שערי תורה ונתגלה אור צפיית המרכבה וכל סדרי מעשה בראשית, וניתנה רשות לכל מי שנתקדש להשתמש בשרביטו של מלך, וכמש"כ סנהדרין [דף סה:]: אי בעו צדיקי ברו עלמא, אך עד אותה העת הנה שער זה נעול, ולא ניתן אז השליטה לשלוט על סדרי מעשה בראשית רק ליחידי סגולה המצוינים אשר ראה רצונו ית"ש להתגדל ולהתקדש על ידיהם.

ולכן כל אלו הקדושים אשר בדורות הראשונים שנעשה עמהם ניסים נפלאים בשינוי הטבע, כמו אבינו אברהם, וחנניה מישאל ועזריה בכבשן האש, היה נעשה כ"ז בסיבת גודל רום מעלתם וקדושתם הנפלא, ונשתנה הטבע להם גם בעת תוקף שליטתו, היו אלו ניסים ומופתים עד שחרדו ורעדו כל יושבי תבל, אבל מבית שני והלאה נעשה ניסים נפלאים בנקל מאד ע"י קדושי עליון ובלא פרסום כלל עד שלא היה נחשב אצלם לנס כלל.

והנה מדברי הלשם **משמע ששליטת צדיקים במעשה בראשית היתה מימי קדם**, ואך שלפני בית שני לא ניתנה שליטה זו אלא ליחידים לצורך כלל ישראל או קידוש שמו ית', ואילו מזמן בית שני ניתנו מפתחות מעשה בראשית לכל מי שנתקדש ובא ליטול, ומסר את העולם בידם ונזקק לעשות כל חפצם ורצונם של חכמי התורה מייסדי תורה שבע"פ, והיה בידם כל תקופת מייסדי התורה שבעל פה עד סוף תקופת האמוראים האחרונים.

אכן בהיכלות **משמע ששליטת ידי ישראל במעשה בראשית אינה קנין מסוים לעצמו**, אלא **מכה קנין מעלות התורה שבע"פ הוא**, כמבואר שם שלא ניתנה הדרה וכבודה של תורה עד בית שני, וכפו ישראל למלכו של עולם [כביכול] ונזקק להם באהבה, וגילה להם סודה של תורה היאך יעשוהו, ומתוך כך שלטו בכל אוצרות תבל, וזוהי תקופת התנאים והאמוראים שניתן להם כח התורה שעי"ז חתמו את התלמוד, ואתו שלטו בכל האוצרות.

וכן מובא בס' קדושת השבת [לרבי צדוק מלובלין מאמר ז' סק"ה] **דבמתן תורה לא נתגלה כל אור התורה, שעדיין לא קיבלו מרצון את התורה שבע"פ, ודור המדבר לא זכו לכך לפי שבאמת לא היו יגיעים ועמלים בתורה כ"כ אלא פנו כל אחד לכרמו ולזיתו, אבל בימי אחשורוש קיבלו תורה שבע"פ מאהבה, ומגודל חשקם בתורה להתחכם בתורה ניתן להם רזי וסודות התורה, וזהו המסתורין וסודות תורה שבע"פ כמבוי' בהיכלות, עכ"ד.**

ובעניני מגילת אסתר הארכת, דהנה איתא במגילה [דף יא.] דאחשורוש נלחם למנוע את בנין ביהמ"ק, וממעשה דפורים נפקדו ישראל בבנין בית המקדש, ומאסתר ואחשורוש נולד דריווש [מדרש אסתר פ"ח פ"ג], והוא אשר נתן רשות לבנות את הבית השני [ר"ה ג: ותוד"ה שנת] ונמצא **דנתינת התורה שבע"פ באה כאחד עם בנין בית שני**, וכמבואר בפרקי היכלות דתליין זב"ז, ועמש"נ גם בפרשת וזאת הברכה בסיום התורה.

ומדברי הלשם מבואר, דאף למש"נ שגזירת 'מלכה ושריה בגויים אין תורה' נשלמה בסוף שני אלפים תורה, הרי אור גנוז זה האיר הקב"ה בתקופת כל מייסדי התורה, אשר התחילה עם תחילת בנין בית שני שהוא מזמן אנשי כנסת הגדולה וסיימה עם תקופת האמוראים, והוא מחזור כמש"נ, דאף **דשני אלפים תורה נסתיימו דור אחד אחר תקופת התנאים, מ"מ עדיין לא נשלמה לגמרי עד שנחתם התלמוד.**

נשמח לקבל הארות והערות על המאמר במייל המערכת